

бозвѣрнала; той отважнала исправана-та при него на масса-та факла, и бозвѣдила съ тела кѣмъ сеbe си вни-
манїе-то на тїа, що вѣха на сколо мѣ. На посадѣскъ
той списвалъ съ осевенна ясность состоанїе-то си во
време-то на примиране-то си: освенъ страждѣтъ да бѣде
живъ зарованъ, три екстоматства быле за него най-
мѹчители: пѣрво уговориване-то на попа що са прави
предъ умиране-то; второ-то: традене-то на прїатели-те
мѣ съ сила да мѣ затворятъ уста-та, кон-то при-
сианс-то мѣ гжчине останали; трето-то, и най непрѣ-
тно то за него усещане было, често-то спрѣсковане по
лице-то и тѣло-то съ стѣдена всда; на сѣтно-то ексто-
матство, и сианс-то раздразнюване, щото произлизало
отъ стѣдѣтъ, той самичакъ приписвалъ за спасенїе-
то си.

3. Екорспостижна-та мнима смртъ стъ задвѣш-
ване, сирѣчъ отъ процесно-то запиране на дѣхане-то.
Това са слѣчава, или стъ малкость-та на задвѣхатъ,
що е потрекенъ за дѣхане-то, като напримѣръ вѣ
удавени-те, удвѣши-те (съ рѣка или поясъ) и укѣс-
ни-те, или стъ тела, че щото прїемаме вѣ сеbe си воз-
дѣхатъ въ разваленъ съ смислене-то на злѣредни га-
зве, какво-то при угаране-то отъ кюмюръ. Тѣко
речи во всички-те тези слѣчави задвѣшаване-то са сопро-
вожда посече или по малко съ авни-те признания на
апоплексическо-то удране (дамла), така щото по насто-
ащемъ не трѣбаше да са раздѣлатъ тїа дѣвѣ состоа-
нїа; сбаче нѣй са придержкахме за старс-то, общо прѣ-
то-то раздѣлене, както за най-лесанъ порадскъ, така
и за тела, че твой раздѣлане не е по-лошаво отъ дрѣ-
ги-те; така не посече систематически-те.